

Arrest

nr. 206 075 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X

X handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind:

2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 november 2017.

2. Blijkens de bestreden beslissingen wordt hun verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) verzoekers verwijzen naar dezelfde reeds ongeloofwaardig bevonden motieven van hun ouders in het kader van hun eerdere verzoeken om internationale bescherming, met name de problemen die hun vader ondervonden heeft met de taliban omwille van zijn tewerkstelling in een drukkerij van kaarten, waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan die van verzoekers, (ii) hun ouders in het kader van hun eerste volgend verzoek om internationale bescherming geen concrete en objectieve elementen hebben aangehaald die erop wijzen dat zij als bekeerde christenen zullen worden beschouwd en de door hun moeder aangehaalde problemen met haar schoonvader ongeloofwaardig worden geacht, (iii) wat hun eigen asielmotieven betreft, (a) zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan de Afghaanse maatschappij, (b) het onderwijssysteem in Kabul een enorme groei heeft doorgemaakt, (c) hun vrees dat hun familie omwille van een telefoongesprek met verwanten in Afghanistan zou denken dat zij bekeerd zijn tot het christendom, niet kan overtuigen, (d) zij hun vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban en hun vrees ontvoerd te worden voor “bacha bazi” niet concreet aannemelijk maken, en (iv) in het kader van verzoekers hun ouders vorige verzoeken om internationale bescherming geoordeeld werd dat hun familie over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikken in Kabul. Wat betreft de vrees in hoofde van verzoeker I.R. omwille van zijn behoren tot de etnische groep van de sjiitische Qizilbash wordt nog opgemerkt dat hij louter verwijst naar zijn etniciteit en geloofsovertuiging zonder deze vrees niet in concreto aan te tonen.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekers voorhouden tot een risicogroep te behoren omwille van de werkzaamheden van hun vader, wijst de Raad erop dat om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus zij deze vrees voor vervolging in concreto dienen aan te tonen en zij aannemelijk dienen te maken dat zij omwille van hun profiel en/of activiteiten tevens het slachtoffer zijn van vervolgingsfeiten in de vluchtelingenrechtelijke zin, of er in de toekomst aan blootgesteld te worden. Gelet op de vaststelling dat in het kader van hun ouders' verzoek om internationale bescherming geoordeeld werd dat geen geloof wordt gehecht als zou hun vader zich hebben beziggehouden met bepaalde gevoelige taken bij ASAP/Heidelberg en bijgevolg evenmin aan de beweerde problemen met de taliban die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn, blijven verzoekers hier in gebreke. Een loutere verwijzing naar de guidelines van de UNHCR aangaande potentiële risicoprofielen doet hieraan geen afbreuk en volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd.

Ook met hun betoog dat zij “aan de hand van hun profiel, verwesterd, minderjarig zijn, mooi zijn, behoren tot etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en afkomstig zijn uit gezin met 6 kinderen” wel aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij een eventuele terugkeer het risico lopen gemarginaliseerd of minstens onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, blijven verzoekers in gebreke deze vrees voor vervolging in concreto aan te tonen. Nergens uit hun verklaringen is echter gebleken zij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zullen kennen omwille van het feit dat zij er twee tot drie jaar niet hebben gewoond, zij behoren tot de categorie van ‘men and boys of fighting age’, zij tot een etnische minderheid behoren, zij ‘mooi zijn’ en zij afkomstig zijn uit een gezin met zes kinderen. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van voormelde redenen (anders) gepercipieerd en gevisieerd zullen worden en zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen.

4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

4.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekers hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet hebben aangetoond. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

4.3. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers en hun ouders over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikken in Kabul om de onveilige situatie in hun regio van herkomst te vermijden.

Verzoekers brengen geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van hun ouders betreffende deze hervestiging. Zo verzoekers aangeven dat de oom die in Kabul woonde nu in India woont, dient er op te worden gewezen dat de Raad reeds in het kader van hun ouders eerste volgend verzoek om internationale bescherming geoordeeld heeft dat, zelfs indien de oom van hun vader zich niet meer in Kabul bevindt, hij over een redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikt: "Daargelaten of verzoekers oom al dan niet effectief naar in India is verhuisd, blijkt aldus uit voornoemde richtlijnen van UNHCR dat in Afghanistan ook voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan, zoals in casu Kabul." (RvV 11 januari 2017, nr. X).

Waar verzoekers opwerpen dat zij kampen met psychologische problemen en hun medische toestand het niet toelaten om in Kabul te wonen, beperken verzoekers zich tot het opwerpen van loutere beweringen zonder deze te staven aan de hand van concrete en objectieve elementen. Dat zij omwille van medische redenen zich niet in Kabul kunnen hervestigen, wordt door de Raad dan ook niet aangenomen.

Dient te worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

6. In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Op 4 juni 2018 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een rapport neer van “point appui”.

4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 mei 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zij niet akkoord kunnen gaan met de bestreden beslissingen en de beschikking. Zij lichten toe dat zij hun vraag om internationale bescherming deels verbinden aan de tewerkstelling van hun vader maar dat zij zelf ook problemen hebben waardoor zij in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus. Zo wijzen zij op het feit dat zij sinds hun aankomst in België verwesterd zijn en zich niet meer kunnen aanpassen aan de Afghaanse gewoonten. Zij zijn derhalve refugiee surplace aangezien zij reeds 3 jaar in België verblijven. Daarnaast wijzen verzoekende partijen er op dat rekening dient gehouden te worden met het Kinderrechtenverdrag en meer specifiek met het artikel 3. Bovendien bestaat het risico dat zij zullen gerekruteerd worden voor de strijd door de taliban of dat zij slachtoffer zullen worden van “bacha bazi”. Tot slot wijzen verzoekende partijen er op dat er voor hen en het gezin geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief aangezien hun ouders 5 kinderen hebben.

Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting tevens een aanvullende nota neer samen met de volgende originele documenten: een medisch attest, een brief van een vriend, een dreigbrief van de taliban met vertaling en een brief van de dorpschoude van Sia Pitah, een enveloppe, en de krant “Metro” van 4 juni 2018, open gevouwd op pagina 4.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen valabele argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 2 mei 2018 opgenomen grond.

4.3.1. In de mate verzoekende partijen er op wijzen dat rekening dient te worden gehouden met het Kinderrechtenverdrag, benadrukt de Raad dat het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, niet voortvloeit uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. De afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient derhalve beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het “belang van het kind” is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”*.

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partijen, die op het moment van hun verzoek tot internationale bescherming 16 en 17 jaar waren, niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete argumenten aan die aantonen dat de

commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van hun verzoek tot internationale bescherming.

4.3.2. In de mate verzoekende partijen verwijzen naar de werkzaamheden van hun vader, herneemt de Raad dat in het kader van hun ouders' verzoek om internationale bescherming geoordeeld werd dat geen geloof wordt gehecht als zou hun vader zich hebben beziggehouden met bepaalde gevoelige taken bij ASAP/Heidelberg en bijgevolg evenmin aan de beweerde problemen met de taliban die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.

In het rapport van "Point d'appui" wordt aangegeven dat deze vzw per e-mail de heer S.A.K. gecontacteerd heeft. Deze persoon had reeds eerder al een attest opgesteld, gedateerd van 5 maart 2016 die de ouders van verzoekende partijen in het kader van hun tweede asielaanvraag hebben neergelegd. Aan dit attest werd door de commissaris-generaal evenwel geen bewijswaarde gehecht daar dit attest opgesteld werd nadat hun vader de weigeringsbeslissing van het CGVS ontvangen heeft en dit uitdrukkelijk op zijn verzoek waardoor het gesolliciteerd karakter van deze verklaringen de bewijswaarde van dit stuk sterk onderuit haalt. Ofschoon niet hun vader maar wel de vzw "Point d'appui" recent contact heeft opgezocht met de heer S.A.K., verandert dit niets aan het gegeven dat aan diens verklaringen geen objectieve bewijswaarde kan gehecht worden. Het bijgebrachte e-mailverkeer vermag dan ook niet te tornen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent de problemen die de vader van verzoekende partijen beweert gehad te hebben met de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij ASAP. In de mate wordt voorgehouden dat hun vader duidelijk deel uitmaakt van een risicoprofiel, weze herhaald dat een dergelijke algemene verwijzing naar een risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen en hun vader in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas, in gebreke.

4.3.3. Het argument van verzoekende partijen dat zij tot een risicogroep behoren omdat zij verwesterd zouden zijn aangezien zij reeds drie jaar in België verblijven, zij hier naar school gaan en Nederlands spreken en zij beiden werken in een restaurant waar zij alcohol serveren, is een bewering waarvan zij niet aantonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zullen worden. Verzoekende partijen tonen op geen enkele manier aan dat hun verblijf in België van hen een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen.

Ook met de in voormeld rapport ontwikkelde argumentatie dat in hun dorp het gerucht doet dat zij zich bekeerd hebben tot het christendom, blijven verzoekende partijen in gebreke deze vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen. In het kader van het tweede verzoek tot internationale bescherming van de ouders van verzoekende partijen oordeelde de Raad in zijn arrest nr. X van 11 januari 2017 betreffende hun vrees aanzien te worden als christen en ook in die hoedanigheid vervolgd te worden reeds het volgende:

"Betreffende verzoekers' grief dat hun zoon meerdere gesprekken had met diens neef R. waaruit hun familie zou afgeleid hebben dat zij tot het christendom zijn bekeerd, merkt de Raad op dat, zoals ook in de bestreden beslissing op pertinente wijze door de commissaris-generaal wordt gesteld, het weinig aannemelijk is en moeilijk in te denken valt dat hun familie louter op basis van die telefoongesprekken van de kinderen, het neefje R. dus met verzoekers' zoon, de conclusie zouden trekken dat zij tot het christendom zouden zijn bekeerd, zonder zelfs ook maar enigszins de moeite te nemen om verzoeker of verzoekster hierover persoonlijk te bevragen. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier dat indien verzoekers ooit effectief beschuldigd zouden worden van apostasie, hetgeen uit niets blijkt en geenszins met zekerheid vaststaat aangezien verzoekers zich dienaangaande louter beperken tot blote beweringen, een bevestiging dat zij nog steeds moslim zijn, volstaat om aan vervolging te ontsnappen. Verzoekers werpen hier geen ander licht op, doch beperken zich louter tot de algemene kritiek dat de commissaris-generaal weinig kennis heeft over de islam, zonder echter diens informatie met concrete en valabele argumenten in een ander daglicht te plaatsen."

De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

Nergens uit hun verklaringen is voorts gebleken zij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zullen kennen omwille van het feit dat zij zich in België geïntegreerd hebben. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekende partijen geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan anders gepercipieerd en geïmagineerd zullen worden en zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. Waar verzoekende partijen verwijzen naar rechtspraak van deze Raad, wijst de Raad erop dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elk verzoek tot internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

4.3.4. Ook met de loutere stelling dat zij het risico lopen te zullen worden gerekruteerd voor de strijd door de taliban of dat zij slachtoffer zullen worden van “bacha bazi”, blijven verzoekende partijen in gebreke deze vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen. Het louter behoren tot de categorie van ‘men and boys of fighting age’, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Wat betreft hun vrees ontvoerd te worden voor “bacha-bazi”-praktijken, stelt de commissaris-generaal terecht vast dat deze vrees slechts berust op een louter vermoeden. Dit klemmt des te meer nu verzoekende partijen ook ter terechtzitting niet concreet uitleggen waarom zij als jonge mannen van 17 en 18 jaar plots het slachtoffer zouden kunnen worden van “bacha-bazi”-praktijken aangezien zij, noch hun ouders, dit voorgehouden probleem vroeger nooit hebben meegedeeld. De Raad wijst er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekende partijen dienen in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekende partijen blijven hier echter in gebreke.

4.3.5. Wat betreft de dreigbrief van de taliban en de brief van de dorpschoude van Sia Pitah, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten het relaas van verzoekende partijen slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. De brief van de dorpschoude van Sia Pitah, kan overigens door om het even wie geschreven zijn waarin om het even wat verklaard kan worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van hun relaas te herstellen.

De brief van D.N. toont aan dat hij en I. goede vrienden zijn, doch heeft verder geen uitstaans met de vluchtmotieven van verzoekende partijen.

De enveloppe gevoegd bij de aanvullende nota toont enkel aan dat de vader van verzoekende partijen post ontvangen heeft vanuit India, niets meer en niets minder.

4.3.6. Waar verzoekende partijen de in het verzoekschrift aangevoerde psychische problemen van I. ondersteunen aan de hand van een medisch attest d.d. 1 juni 2018 gevoegd bij de aanvullende nota, stelt de Raad vooreerst vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van I. hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. De attesten kunnen de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas evenmin herstellen of als bewijs gelden voor de aangehaalde bedreigingen. Een attest van een arts of psycholoog die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Verder leest de Raad in het attest van psychiater dokter H. van 1 maart 2018 gevoegd bij het rapport van “point d’appui” dat er klachten zijn in hoofde van het gezin van overmatig piekeren, concentratieverlies, prikkelbaarheid, slaaploosheid, angst en depressie. Ook wordt vermeld dat de moeder van verzoekende partij meer op haar schouders draagt, zij allerlei somatische klachten ontwikkelde en zij zich zorgen maakt over vooral hun jongere zoon I., die volgens haar snel kwaad wordt, last heeft van nachtmerries en angstig is. Er wordt aangegeven dat er nood is aan psychiatrisch en psychologische begeleiding van I. en hij aangemeld is bij een kinderpsychiater te Leuven. In het

medisch attest van 1 juni 2018 leest de Raad dat verzoekende partij I. zich presenteert met klachten van angst, nachtmerries, onveilig gevoel, voortdurende waakzaamheid, overdreven schrikreacties, gevoelens van onthechting, ernstig interesseverlies en suïcidegedachten. Uit deze opgesomde klachten blijkt echter niet dat de psychische toestand van verzoekende partij I., haar moeder of dat van het gezin van dien aard is bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Zo verzoekende partijen zich beroepen op de UNHCR Guidelines voor Afghanistan om te stellen dat I. en hun moeder deel kunnen uitmaken van het risicoprofiel *"Individuals with Disabilities, Including in Particular Mental Disabilities, and Individuals suffering from Mental Illnesses"*, merkt de Raad op dat uit het hebben van voormelde klachten allerminst kan worden afgeleid dat zij te kampen hebben met zware psychische problemen of met een verstandelijke handicap en zij omwille hiervan, zoals blijkt uit de citaten in het rapport van Point d'appui, gestigmatiseerd zouden worden.

4.3.7. De loutere toevoeging aan het rapport van "point d'appui" van algemene informatie omtrent bachi bazi, verwestering, apostasie, rekrutering en sjieten in Kabul, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

4.3.8. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, herneemt de Raad dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen en hun ouders over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikken in Kabul om de onveilige situatie in hun regio van herkomst te vermijden. Verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op deze inschatting.

Waar in het rapport van Point d'appui opgeworpen wordt dat verwerende partij in haar beslissing van 3 augustus 2017 nergens naar een huidig en actuele evaluatie van de veiligheidssituatie in Kabul verwijst, duidt de Raad vooreerst aan dat bij onderhavig beroep de beslissingen van 20 november 2017 voorliggen. Daarenboven baseert de commissaris-generaal zich niet alleen op het rapport van het UNHCR *"Position on returns"* van juni 2016, maar ook op, onder meer, de COI Focus Afghanistan *"Security situation in Kabul City"* daterende van 6 juni 2017. Gelet op het gegeven dat de meest recente informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten dat er voor burgers uit de provincie Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dateert van juni 2017, heeft de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat de vzw Point d'appui lijkt te willen voorhouden, voldaan aan de plicht om een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in hun regio van herkomst. Er wordt evenmin andersluidende informatie bijgebracht waaruit kan blijken dat de informatie van het CGVS niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Noch uit het door Point d'appui bijgebrachte UNHCR rapport *"International Protection Needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 12 maart 2018, noch uit het youtube filmpje, noch uit het verslag "Save the Children" waarnaar verwezen wordt, blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Kabul een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Zo in het rapport van Point d'appui wordt aangegeven dat verzoekende partijen geen familiaal netwerk meer hebben in Kabul daar hun oom definitief Kabul heeft verlaten om zich in India te vestigen, dient er op te worden gewezen dat de Raad reeds in het kader van het tweede verzoek tot internationale bescherming van de ouders van verzoekende partijen geoordeeld heeft dat, zelfs indien de oom zich niet meer in Kabul bevindt, zij over een redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikken: *"Daargelaten of verzoekers oom al dan niet effectief naar in India is verhuisd, blijkt aldus uit voornoemde richtlijnen van UNHCR dat in Afghanistan ook voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan, zoals in casu Kabul."* (RvV 11 januari 2017, nr. X).

Waar verzoekende partijen in de verf zetten dat de Franse 'Cour Nationale du Droit d'Asile' op 8 maart 2018 een Afghaanse vluchteling de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend omwille van de veiligheidssituatie in Kabul op basis van hetzelfde EASO rapport als waarop de commissaris-generaal zich baseert, merkt de Raad op dat het feit dat buurlanden en/of andere landen in Europa op basis van bepaalde informatie soms tot andere visies komen en verschillende gevolgtrekkingen nemen omtrent de veiligheidssituatie in welbepaalde landen of regio's van herkomst in het licht van artikel 48/4, §2, c) van

de Vreemdelingenwet - wat ook binnen een zelfde land kan gebeuren/gebeurt daar waar er bijvoorbeeld meerdere en verschillende instanties bevoegd zijn voor en zich over de verzoeken om internationale bescherming buigen -, is, gelet bovendien op het individuele onderzoek en de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming, geenszins abnormaal of vreemd. De Raad wijst er overigens ook op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

Het loutere gegeven dat hun ouders vijf kinderen hebben, werpt geen ander licht op de gedane inschatting dat verzoekende partijen over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikken in Kabul. De psychologische problemen van I., zoals blijkt uit het medisch attest, evenmin. Verzoekende partijen voeren aan dat de medische toestand van I. en hun moeder het niet toelaat om in Kabul te wonen, doch laten na dit *in concreto* aan te tonen. Uit het hebben van klachten zoals angst, nachtmerries, onveilig gevoel, voortdurende waakzaamheid, overdreven schrikreacties, gevoelens van onthechting, ernstig interesseverlies en suïcidegedachten (in hoofde van I.) of klachten zoals overmatig piekeren, concentratieverlies, prikkelbaarheid, slaaploosheid, angst en depressie (in hoofde van hun moeder), kan allerminst worden afgeleid dat verzoekende partijen omwille hiervan zich niet elders in hun land van herkomst kunnen vestigen. Het hebben van voormelde klachten, kan evenmin bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat I., in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Waar in het rapport van Point d'appui gewezen wordt op de socio-economische moeilijkheden in Afghanistan, wijst de Raad erop dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende kandidaat-vluchteling zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekende partijen zijn er evenwel geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren.

In zoverre verzoekende partijen met het neerleggen van de krant "Metro" opgevouwd op pagina 4, wijzen op het gepubliceerde artikel "*Grote schooluitval in Afghanistan*", merkt de Raad op dat dit artikel over het onderwijs in Afghanistan in het algemeen en meer specifiek in de noordelijke Takhar-provincie, geen ander licht vermag te werpen op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat, hoewel de situatie van het onderwijs in delen van Afghanistan problematisch is, het onderwijssysteem in Kabul een enorme groei heeft doorgemaakt en dat er naast een reeks overheidsuniversiteiten, ook een groot aantal private instituten voor hoger onderwijs de deuren hebben geopend. Zonder meer stellen dat verzoekende partijen in Kabul geen onderwijs zullen kunnen genieten zonder verdere concrete aanwijzingen waarom dat voor hen het geval zal zijn, is dus niet dienstig.

In de mate verzoekende partijen wijzen op de tewerkstelling van hun vader bij ASAP, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten omwille van zijn functie. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekende partijen onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen geen persoonlijke omstandigheden aan die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS